

Список використаних джерел:

1. Дмитрий Кондратов. Актуальные подходы к реформированию мировой валютной системы // Журнал «Общество и экономика». – 2016. – № 2.
2. Фурсов А.И. Мировая экономическая система: новые сценарии развития / А.И. Фурсов, К.А. Фурсов // Знания. Понимание. Умение. – 2014 – № 1.
3. Шуба О.А. Резервні валюти у структурі світової валютної системи / О.А. Шуба // Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. – 2016. – № 90. – С. 147–152. – (Серія «Економічна»).
4. Would you like to learn more about our Strategy & Corporate Finance Practice? [Electronic Resources] available at: <http://www.mckinsey.com/global-themes/china/what-can-we-expect-in-china-in-2017>

Гончарук А.Р.

студентка,

Науковий керівник: Івасечко О.Я.

доцент,

Національний університет «Львівська політехніка»

МІЖНАРОДНІ ПОКАЗОВІ ПРАКТИКИ ПРОТИДІЇ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ: ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

Незважаючи на те, що работоргівля – це той феномен, що супроводжував людство ще у давні часи, сьогодні ми стикаємось з тією ж проблемою, але вже під іншою назвою «Торгівля людьми». Особливої актуальності це явище почало набувати з 90-х років ХХ століття і охопило багато країн пострадянського простору, зокрема, і Україну. В сучасному світі торгівля людьми є одним із найбільш масових порушень прав та свободи людини, тому сьогодні з цією проблемою бореться практично весь світ.

Одним з таких способів боротьби є нормативно правова база держав, яка врегульовує питання протидії торгівлі людьми. Першими документами, які забезпечували протидію торгівлі людьми, як результат занепокоєння світового співтовариства були резолюції прийняті ще наприкінці минулого століття. У 1899 році у Лондоні відбувалась Міжнародна конференція щодо боротьби з торгівлею жінками в цілях розпусти, яка звернулася до всіх держав із закликом укладання багатосторонніх угод і створення відповідних національних комітетів.

Сьогодні ж «торгівля людьми» найчастіше обговорюється як «торгівля жінками», «торгівля жінками та дітьми» або «торгівля з метою сексуальної експлуатації». Це явище безперечно має значний вплив на жінок та дівчат, проте торгівля є більш широким феноменом. Так, у 1994 Генеральна асамблея ООН визначила, що торгівля людьми – це незаконне і таємне переміщення людей через національні та міжнародні кордони, найбільше з країн, що розвиваються та з деяких країн з перехідною економікою. З впевненістю можна зауважити, що ООН належить пріоритет у діяльності, що спрямована на запобігання торгівлі людьми. Доказом цього може слугувати створення Спеціального комітету з питань рабства при ЕКОСОП у 1948 році. Тоді ж Генеральна Асамблея Організації Об'єднаних Націй у Парижі прийняла Загальну декларацію прав людини, у якій, а саме у статті 4 підкреслювалось, що «ніхто не повинен утримуватися в рабстві або підневільному стані; рабство і работоргівля забороняються у всіх видах».

Для розвитку нормативних положень Загальної декларації прав людини був розроблений цілий перелік міжнародно-правових актів, основними з яких є

Конвенція про політичні права жінок 1952 року [3]; Міжнародна конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації 1965 року [8]; Міжнародний пакт про громадянські та політичні права 1966 року [9]; Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права 1966 року [10]; Конвенція про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок 1979 року [5]; Конвенція проти катувань та інших нелюдських або принижуючих гідність видів поводження 1984 року [7]; Конвенція про права дитини 1989 року [6].

Важливим етапом міжнародної боротьби із злочинами стало прийняття в 1949 р. в Нью-Йорку Конвенції про боротьбу з торгівлею людьми та експлуатацією проституції третіми особами, яка відмінила всі міжнародні угоди, що діяли раніше у цій сфері. Документ спрямований на боротьбу з торгівлею людьми, втягненням їх у проституцію та проституцією як такою.

Ще одним документом, яким послуговується міжнародна спільнота у протидії торгівлі людьми є «Палермський протокол» – Протокол про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї, що доповнює Конвенцію Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності 2000 року [13]. На сьогодні цей протокол є основним інструментом міжнародного права та є взірцем для розроблення національного законодавства з протидії торгівлі людьми. Відповідно до статті 2 Палермського протоколу, Держави, які ратифікують цей Протокол, зобов'язані попереджувати торгівлю людьми і боротися з нею; захищати та допомагати постраждалим від такої торгівлі; заохочувати співробітництво між Державами-учасницями. Україна спільно з 124 країнами світу ратифікувала Палермський протокол 2004 року і за міжнародним правом має юридичне зобов'язання виконувати ці положення.

Діяльність ООН щодо запобігання торгівлі людьми є досить плідною, оскільки саме вона розробляє стандарти, єдині для всіх членів цієї організації, а це майже всі держави світу. Саме в рамках ООН створено належний механізм боротьби з торгівлею жінками. Ліквідація явища торгівлі жінками належить до одного з найбільш нагальних завдань діяльності головних органів ООН з прав людини. ООН приділяє значну увагу проблемі торгівлі дітьми та докладає значних зусиль для координації та зміцнення співробітництва всіх членів міжнародної спільноти для боротьби з цим злочином.

Варто зазначити, що США також активно протистоять проблемі торгівлі людьми. Прикладом цього може слугувати розроблення щорічного звіту, який сприяє стратегії припинення торгівлі людьми. Зокрема, державний секретар Сполучених Штатів Америки Рекс Тіллерсон у щорічному звіті про торгівлю людьми 2017 зазначає, що явище торгівлі людьми загрожує як суспільній, так і національній безпеці. Це одна з найбільш трагічних проблем прав людини нашого часу [1].

Значний інтерес з метою вивчення досвіду й оцінки можливих перспектив для України має організаційне забезпечення у країнах-учасниках Європейського Союзу співробітництва в боротьбі зі злочинністю. Протидія європейської міжнародної спільноти проявляється у співпраці поліції і судових органів у межах Шенгенських угод.

Варто зазначити, що у 2010 році в ЄС була заснована посада Європейського координатора з протидії торгівлі людьми з метою координації політики ЄС щодо протидії сучасним формам рабства. До того ж для вироблення єдиної практики боротьби зі злочинністю підготовлений проект регламенту про створення загальної комп'ютерної бази даних відбитків пальців «Євродак» (Eurodac) для осіб, що вчинили злочини та інші правопорушення на території Євросоюзу. До інституційного

механізму ЄС також належить Група експертів ЄС щодо торгівлі людьми, заснована Комісією у 2003 р. Метою діяльності Групи експертів є надання консультацій Європейській комісії з питань, що стосуються торгівлі людьми.

Важливе місце також у запобіганні злочинам у цій сфері займає Організація з безпеки і співробітництва в Європі. Основними завданнями цієї організації є не лише проведення моніторингу подій, які відбуваються в Європі, адже саме там проблема торгівлі людьми та експлуатації жінок і дітей є надзвичайно актуальною, а також розроблення рекомендацій для європейських держав щодо протидії та запобігання цієї проблеми.

Активну участь у протидії торгівлі людьми також бере Міжнародна організація з міграції (МОМ). Ця організація проводить свою роботу у напрямках попередження та запобігання проблемі торгівлі людьми; надає підтримку правоохоронним органам. А також особливу увагу приділяє співпраці з державними структурами у сфері соціальної політики й освіти та іншими міжнародними організаціями.

Найбільш актуальним міжнародним документом в частині криміналізації діянь, що пов'язані з торгівлею людьми є Конвенція Ради Європи про заходи щодо протидії торгівлі людьми, яка була прийнята 16 травня 2005 року, а 21 вересня 2010 року її ратифікувала Україна. Стаття 4 даної Конвенції зобов'язує держав-учасниць визнавати злочинними найм, перевезення, передачу, приховування або одержання шляхом погрози або застосування сили чи інших форм примусу, насильницького викрадення, шахрайства, обману, зловживання владою або безпорадним станом або наданням чи отриманням плати чи вигоди для досягнення згоди особи, яка має владу над іншою особою, для експлуатації.

Основними цілями даної Конвенції є запобігання і боротьба з торгівлею людьми, гарантування гендерної рівності; захист прав осіб, потерпілих від торгівлі людьми; розробка належних механізмів захисту й допомоги постраждалим; сприяння міжнародному співробітництву в боротьбі з торгівлею людьми. Дана Конвенція стосується усіх форм торгівлі людьми, внутрішньодержавних чи національних, тобто тих, що пов'язані з організованою злочинністю. На відміну від Палермського протоколу, у Конвенції чітко зазначено визначення поняття «жертва», що характеризується як «будь-яка фізична особа, яка є об'єктом торгівлі людьми».

У даному контексті варто прослідкувати, яким на сьогодні є реальний стан в Україні у питанні торгівлі людьми, визначити наскільки активно є залученість України до нормативно-правових документів, що стосуються торгівлі людьми, а також визначити заходи, що їх застосовує Україна у боротьбі проти торгівлі людьми.

Насамперед варто зазначити, що Україна як на міжнародному, так і національному рівнях застосовує багатовекторний підхід до вирішення проблеми торгівлі людьми. Це супроводжується, як правило, поєднанням напрямку боротьби з торгівлею людьми, боротьби з нелегальною міграцією і боротьби із міжнародною організованою злочинністю. На сьогодні, Україна є учасником більше ніж 150 угод та міждержавних договорів стосовно боротьби з організованою злочинністю.

Боротьба з торгівлею людьми визначена сьогодні як один із пріоритетних напрямів діяльності у сфері захисту прав людини. В Україні виявленням та протидією торгівлі людьми займаються такі державні органи як Міністерство внутрішніх справ, Національна поліція, Державна прикордонна служба та низка громадських організацій. Уряд України визначає Міністерство соціальної політики національним координатором у сфері протидії торгівлі людьми [12]. Офіційні дані Міністерства соціальної політики України свідчать, що з 2012 по липень 2017 року 398 осіб набули статус осіб, що постраждали від торгівлі людьми, близько 70 % з яких були залучені до зовнішньої торгівлі людьми за видом трудової експлуатації. Варто також

вказати, що складна ситуація на території України породжує посилення проблеми внутрішньої торгівлі людьми.

Важливим є той факт, що наприкінці 2016 року Міністерство фінансів України передбачило у Національному бюджеті на 2017 рік збільшити фінансування державної програми з протидії торгівлі людьми до 5 млн гривень. Більше того, у 2016 році Міністерство соціальної політики України ініціювало розроблення стратегії запобігання торгівлі людьми [11].

На початку листопада 2017 року Верховна Рада України прийняла за основу розроблений Міністерством соціальної політики проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення протидії торгівлі людьми та захисту постраждалих осіб». Даний законопроект передбачає приведення у відповідність визначення торгівлі людьми до Протоколу про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї, що доповнює Конвенцію ООН проти транснаціональної організованої злочинності, зокрема розширивши мету, що дозволить надавати допомогу особам, які постраждали від різних форм торгівлі людьми, зокрема примусова праця, рабство, проведення дослідів над людиною, вилучення органів тощо [2].

На завершення варто відзначити, що співробітництво з протидії торгівлі людьми у міжнародному масштабі закріплене цілим переліком нормативно-правових документів, до яких залучена і Україна. Дані нормативні акти регламентують надання взаємної правової допомоги і передбачають різні форми співпраці, наприклад, проведення спільних розслідувань, співробітництво шляхом використання спеціальних методів розслідування, планування та здійснення профілактичних заходів, без чого неможлива протидія транснаціональним злочинам, зокрема, торгівлі людьми – явищу глобального масштабу, яке потребує негайного вирішення спільними зусиллями усієї світової спільноти загалом.

Список використаних джерел:

1. 2017 Trafficking in Persons Report [Електронний ресурс] // The U.S. State Department. – Режим доступу: <https://www.state.gov/j/tip/rls/tiprpt/index.htm>
2. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення протидії торгівлі людьми та захисту постраждалих осіб» [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал Міністерства соціальної політики України. Режим доступу: <http://www.msp.gov.ua/news/14287.html>
3. Закон України «Конвенція про політичні права жінок від 07.07.1954 [Електронний ресурс] // Сторінка «Законодавство України» сайту Верховної Ради України. Режим доступу: http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/995_156
4. Закон України «Конвенція Ради Європи про заходи щодо протидії торгівлі людьми від 21.09.2010 N 2530-VI (2530-17)» [Електронний ресурс] // Сторінка «Законодавство України» сайту Верховної Ради України. Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_858
5. Конвенція про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок від 06.10.1999 [Електронний ресурс] // Сторінка «Законодавство України» сайту Верховної Ради України. Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_207
6. Конвенція про права дитини від 20.11.2014 № 789-XII від 27.02.91 [Електронний ресурс] // Сторінка «Законодавство України» сайту Верховної Ради України. Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_021
7. Конвенція проти катувань та інших нелюдських або принижуючих гідність видів поводження і покарання від 13.11.1998 [Електронний ресурс] // Сторінка «Законодавство України» сайту Верховної Ради України. Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_085
8. Міжнародна конвенція про ліквідацію всіх форм расової дискримінації від 04.02.94 N 3936-12, ВВР 1994, N 23, ст. 169 [Електронний ресурс] // Сторінка «Законодавство

України» сайту Верховної Ради України. Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_105

9. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права від 19.10.73 N 2148-VIII (2148-08) [Електронний ресурс] // Сторінка «Законодавство України» сайту Верховної Ради України. Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_043

10. Міжнародний пакт про соціальні, економічні та культурні права від 19.10.73 N 2148-VIII (2148-08) [Електронний ресурс] // Сторінка «Законодавство України» сайту Верховної Ради України. Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_042

11. Палажій Г. «В Україні почастішали випадки торгівлі людьми та рабства. Як не стати жертвою?» [Електронний ресурс] / Г. Палажій // Західна інформаційна корпорація. Режим доступу: http://zik.ua/news/2017/03/28/v_ukraini_pochastishaly_vypadky_torgivli_lyudmy_ta_rabstva_yak_ne_staty_1069197

12. Постанова Кабінету Міністрів України «Про національного координатора у сфері протидії торгівлі людьми» від 18 січня 2012 р. № 29 [Електронний ресурс] // Сторінка «Законодавство України» сайту Верховної Ради України. Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/29-2012-p>

13. Протокол про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї, що доповнює Конвенцію Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності від 15 листопада 2000 року, N 1433-IV (1433-15) від 04.02.2004 [Електронний ресурс] // Сторінка «Законодавство України» сайту Верховної Ради України. Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/995_791

Євмін К.В.

студент,

Донецький національний університет імені Василя Стуса

АКТУАЛЬНІСТЬ ПЛЕЙСБРЕНДИНГУ ТЕРИТОРІЙ В СУЧАСНИХ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИНАХ

Міжнародні відносини, побудовані на агресивних та відверто примусових засадах (*hard power*) [1, с. 11] викликають опір, реваншизм, провокування нестабільних взаємин з боку об'єктів впливу. Про це писали Н. Макіавеллі, Г. Торо і М. Ганді, Т. Лірі і Р. Вілсон. Протягом останнього десятиліття все більшої популярності у академічних та політичних колах набуває концепція *soft power* Джозефа Ная, як альтернатива прямому тиску [2]. Концепція дозволяє створити довгостроковий позитивний імідж країни, забезпечуючи її привабливість, безпеку та конкурентоспроможність в умовах глобалізаційних тенденцій. Отже, з точки зору стратегічного планування, *soft power* (SP) виглядає вдалим та перспективним компонентом сучасних міжнародних відносин.

Так само, на відміну від традиційної дипломатії, яка вирішує проблеми у відносинах з іншими державами часто за допомогою *hard power*, публічна дипломатія, яка по суті переслідує ті самі фундаментальні завдання зовнішньої політики, використовує інші інструменти, зміцнює позиції своєї країни та сприяє її інтересам на міжнародному рівні (як на громадському, так і на урядовому рівні). Між інших проявів публічної дипломатії вирізняється плейсбрендинг, як відносно дешевий і доступний інструмент зовнішньої політики. Основною метою цих заходів є формування зовнішньої громадської думки, щоб привернути її увагу до країни відправника та створити позитивний імідж держави. Результати використання цієї політики, як правило, є досить ефективними та довготривалими. З припущення, що більшість інструментів плейсбрендингу є інструментами культури, а культура є універсальною